

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència (debat de totalitat)

202-00036/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Desde Ciudadanos, hoy defendemos esta proposición de ley con la firme voluntad de reforzar la cuarta pata del estado de bienestar, de aplicar cuidados intensivos a la atención a la dependencia, que no pasa por sus mejores momentos, pero que es un servicio público muy necesario, que nos honra como país, que se ocupa de todos nosotros cuando más necesitados estamos de ayuda y de cuidados.

El objetivo de esta ley es introducir medidas urgentes con la finalidad última de conseguir el máximo beneficio y bienestar de las personas dependientes y de sus familias, mejorando la puntualidad y, en general, la calidad en la atención a la dependencia. Cuando se abre el melón del debate de la dependencia, enseguida se abre un fuego cruzado de reproches, sobre quién tiene la culpa de la desmantelación de este servicio, pero esta ley contribuiría a una mejora de los servicios a través de una mejora en la gestión y la transparencia, y no necesariamente necesita dotación presupuestaria. Así que pediría, en este debate, dejar a un lado las discusiones sobre quién ha contribuido más a destrozar el sistema de la dependencia y les rogaría que pudiésemos centrarnos en debatir soluciones.

Hoy vamos a hablar de números, parámetros de medición, análisis, calidad, efectividad, publicidad, transparencia, gestión, pero en realidad nos referimos a personas. Cuando hablamos de lista de espera, la cantidad de años que lleva una persona esperando es un indicador de su sufrimiento. Todos hemos vivido de cerca lo que es la dependencia, porque nacimos dependientes. Cuando nacimos, nos dieron de comer, nos lavaron, nos abrigaron, nos protegieron y, pasados los años, devolvemos ese amor, también, en forma de cuidados, y nos toca alimentar, abrigar, cuidar y proteger. Pero no siempre tenemos en nuestras manos la capacidad de cubrir todas las necesidades de las personas que más queremos.

Todos hemos vivido experiencias cercanas, en este tema pocas veces se habla de oídas. Mi abuelo, como tantas otras personas, por edad y por el empeoramiento de una enfermedad, llegó un momento en el que los cuidados que recibía en el hogar no eran suficientes, ni siquiera con ayuda externa; necesitaba, entre otras cosas, alimentación por vía nasogástrica, y el tipo de cuidados que requería no se dispensaban en cualquier residencia. En la zona en la que vivimos, las listas de espera en las residencias que dispensaban estos cuidados eran tremendas. Mi abuelo tenía la suerte de tener una familia que le quería, pero a veces el amor no es suficiente, y cuando llega este difícil momento, muchas familias se encuentran que tienen que conseguir los recursos necesarios para atender de forma urgente las necesidades de la persona querida. Muchas familias se encuentran ante una hoja de cálculo para conseguir fondos. Nosotros tuvimos la suerte de poder malvender el piso en el que vivían mis abuelos para poder financiar los cuidados que necesitó mi abuelo para pasar de la mejor forma los últimos meses de su vida, pero no todas las familias tienen esa suerte e intentan a la desesperada vender el pequeño terrenito que tienen en el pueblo, solicitan créditos, buscan hipotecar sus viviendas, y a pesar de todos los esfuerzos y de toda la voluntad que ponen, muy pocas consiguen reunir lo suficiente para hacer frente al pago de los cuidados que necesita su familiar y entran en un limbo, el de la eterna espera. Mientras son conscientes de que, en este caso, el amor no basta y que lo que se necesitan son cuidados adaptados a las necesidades de la persona dependiente.

Según datos oficiales, Cataluña ha sido la única comunidad autónoma que ha incrementado la lista de espera, de todas las comunidades en el año 2016. La lista de espera en Cataluña es la segunda más alta de toda España después de Canarias, con el 42 por ciento de personas en lista de espera. Es algo terrible para aquellas personas que están esperando, pero todavía es algo más terrible si vemos el ritmo con el que entran al sistema, ya que, con el número de dependientes que entraron en 2016, la Generalitat terminaría de atender a las más de noventa mil personas que están en la lista de espera, nada más y nada menos que 416 años. Y esto es algo que no tiene visos de cambiar, todos sabemos que estamos en un contexto de envejecimiento de la población, que aumenta el envejecimiento al mismo tiempo

que hay un descenso de la natalidad, y estas personas no tienen tiempo para que el Gobierno de España y el Gobierno de Cataluña dejen de reprocharse y pelearse, estas personas lo que necesitan es que se tomen medidas aquí y ahora, por pequeñas que sean, para ayudar a poner una solución a todo esto.

Para poner solución, obviamente, se necesita una firme apuesta por mejorar la financiación, pero también por mejorar la gestión. Hace apenas unas semanas, el señor José Manuel Ramírez, presidente de la Asociación Estatal de Directores y Gerentes de Servicios Sociales nos explicaba que la gestión que se realiza en algunas comunidades autónomas está generando unos retornos muy interesantes, en empleo, por ejemplo. No hay ninguna otra inversión pública que genere mayores retornos económicos: aproximadamente el 40 por ciento del gasto público se reinvierte otra vez al Estado en virtud de los impuestos, la seguridad social, el IRPF o el impuesto de sociedades. El señor Ramírez nos advertía que, en 2013, Cataluña estaba muy bien situada, era una de las comunidades que menos dependientes en lista de espera tenía y donde más personas se atendían, pero a partir de 2014 todo empezó a desmoronarse, y a fecha de hoy Cataluña es la única comunidad que ha aumentado sus listas de espera.

¿Qué nos dicen los expertos? Que para poner solución a este desastre hay que superar cinco escollos. El primero, revertir los recortes de 2012, que el Partido Popular cumpla con el pacto firmado con Ciudadanos y aumente todos los años 440 millones en los presupuestos del Estado. Los ojos del sector están puestos en nosotros para saber si somos capaces de ejecutar el acuerdo de investidura, están atentos también a si el Partido Popular cumple con su palabra y con el acuerdo firmado. Pongamos todos de nuestra parte, hagámoslo por todos aquellos que nos necesitan.

El segundo escollo a salvar, una financiación; necesitamos una financiación pública estable, en el marco de la LOFCA, que sea finalista. El tercero, atender la lista de espera en dos años, como máximo, y aquí la Generalitat tiene que hacer también una fuerte apuesta económica. El cuarto, ni un solo real decreto más, que toda la legislación relativa a la dependencia se debata en el Congreso con la participación de todos los grupos parlamentarios; se necesita diálogo y unidad en este tema. Y el quinto, transparencia en el sistema de información; la Administración tiene que ser transparente no sólo de cara a las organizaciones científicas que analizan los datos, sino también de cara al ciudadano. El señor Ramírez hizo un símil, que me pareció muy acertado: «Necesitamos datos, no podemos quedarnos con los ojos cerrados, no podemos ser como la orquesta del Titanic, andar con músicas celestiales, mientras la gente está naufragando en la dependencia.»

Miren, en este informe de 2016, se evaluó la innovación y buenas prácticas de las comunidades autónomas, y se valorarían especialmente aquellas que tuviesen un carácter innovador en la gestión y donde se constatase una mejora para el sistema de seguimiento. *¿Ven? (L'oradora mostra una imatge a la cambra.)* Cataluña está en rojo, porque el observatorio no pudo acreditar la existencia de buenas prácticas. En este informe, también se evaluaron los sistemas de información en tiempo real y modelo de seguimiento sistematizado. Y miren (*l'oradora mostra una imatge a la cambra*), se suspendió, también, porque no existía esa información ni ese seguimiento. En 2017, nos encontramos que en el informe no se han evaluado, esta vez, la innovación y buenas prácticas, pero sí se vuelven a evaluar los sistemas de información en tiempo real y el modelo de seguimiento sistematizado, o lo que llamamos transparencia. Y miren (*l'oradora mostra una imatge a la cambra*), vuelve a estar en rojo, porque no existe.

Y de esto, precisamente, trata esta proposición de ley, de tener datos y de mejorar la gestión, la puntualidad y la calidad de las prestaciones y servicios relativos a la dependencia, de dotar de transparencia el proceso, porque para mejorar la gestión de los servicios que se prestan a una parte de la población más vulnerable, no necesariamente se necesita hacer un desembolso presupuestario. ¿Qué recoge esta ley? Una serie de parámetros cuya medición, publicación y posterior análisis permitirán evaluar la calidad y efectividad en la prestación de servicios, cuya publicidad proactiva y actualizada es un deber de la Generalitat. Es algo que el Síndic de Greuges reitera en todos y cada uno de sus informes anuales. Necesitamos datos objetivos de los que actualmente carecemos y que permiten hacerse una idea exacta de la situación, de la magnitud del problema.

Además, esta ley establece un primer marco jurídico aplicable a las listas de espera, que gravita sobre el principio de transparencia en la gestión de los servicios públicos e implica el deber de publicar las listas de espera existentes, así como los criterios para su elaboración y, en su caso, modificación. Además, establece como derecho legal del ciudadano el conocer en todo momento su situación en la lista de espera, sin perjuicio de cumplir rigurosamente con la protección de datos personales. Que se publiquen de forma accesible para cualquier ciudadano los tiempos medios de espera en la evaluación de la situación de la dependencia, en la elaboración de los programas individuales de atención, el número de PIA que son rechazados por los propios interesados, el número de solicitudes resueltas, la retirada de solicitudes por el propio interesado, el número de recursos contra resoluciones de la Administración pública durante la tramitación y el número de reclamaciones y de recursos contenciosos administrativos relativos a las solicitudes.

Y, sobre todo, que el propio interesado sepa, sin tener que atravesar una selva burocrática, los criterios que se han seguido a la hora de modificar su lugar en la lista de espera

potenciando, por ejemplo, los medios electrónicos, que te llegue, por ejemplo, por un SMS o por correo o por Whatsapp, cualquier cambio que ha habido en esta lista de espera. Hemos comprobado en los presupuestos la millonada que esta Administración se gasta en servicios informáticos; utilicémoslos para informar al ciudadano en qué lugar se encuentra en una lista de espera y los motivos de un cambio. Porque lo peor que puede sentir una persona que tiene un familiar cercano pasándolo mal es la incertidumbre de la espera y la falta de información, que en muchas ocasiones acaba desembocando en una sospecha de arbitrariedad de la Administración, aun cuando esta no exista.

Sin olvidarnos, también, que esto facilitaría la tarea de los trabajadores sociales, que andan desbordados en burocracia. Ayudémosles, también, a ellos, que son los que trabajan a diario con el rostro humano del sufrimiento. Y esto me lleva a una de las herramientas que recoge esta ley, se establece un registro único como mecanismo de coordinación de la oferta y la demanda de servicios relativos al acompañamiento y a los cuidados sanitarios. Vaya por delante que esta ley no pretende modificar la estructura de servicios de la dependencia, sino optimizar la agilidad de los procedimientos. Las comunidades autónomas que lo han logrado tienen una gestión más diligente, y al final quien se beneficia es el ciudadano.

Presentamos esta proposición de ley porque creemos que es imprescindible establecer mecanismos legales de evaluación para superar la falta de transparencia y vocación de servicio por parte de la Administración en la gestión y la aplicación efectiva de los servicios destinados a las personas dependientes. Para la creación de un marco jurídico aplicable, por ejemplo, a las listas de espera existentes, así como los criterios para su evaluación y, en su caso, modificación, evitando así las malas prácticas administrativas denunciadas por el Síndic de Greuges. En definitiva, para ayudar a mejorar la calidad del servicio que se presta a uno de los sectores más vulnerables de la sociedad.

El envejecimiento de la población es una realidad que no podemos ver solamente como un problema, sino como una oportunidad, porque tenemos un sector de la dependencia que está capacitado y que tiene ganas de aportar capital humano. Démosles herramientas para la creación de nuevos puestos de trabajo y para que contribuya a distinguirnos como sociedad. Dotémonos de herramientas, porque es evidente que tenemos que plantearnos cómo tratar a nuestros mayores y cómo es la mejor forma de hacerlo.

Como decía al principio de mi intervención, hoy hemos hablado de criterios, parámetros, números, y como le hemos escuchado alguna vez al señor Andrés Rueda, presidente de Ascad, a quien aprovecho para saludar, recordemos que detrás de cada número hay una persona con rostro, gestos, sonrisa y dolor. Una persona con nombres y apellidos, y algún día, puede que nosotros seamos esa persona.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., una salutació especial, també, doncs, a tota aquella gent que avui ens acompanya, el senyor Antón i d'altres, diguem, que estan molt relacionats amb el tema que avui parlem, no? Senyora De la Calle, avui vostè ens presenta una proposició de llei que no sabem massa quin objectiu persegueix pel que fa a la millora en l'atenció a les persones amb dependència. El que segur sí que faran, si s'acaba..., diguem-ne, si acaba prosperant és entorpir molt la dinàmica de la Comissió d'Afers Socials i Famílies.

Quin contrasentit més gran... –perdoni, que no la veia–, quin contrasentit més gran, no? Vostès que ens acusen, comissió rere comissió, de voler entorpir, dilatar, relaxar la comissió de benestar, la Comissió d'Afers Socials i Famílies, doncs, resultarà que ho estan fent vostès amb aquesta proposició de llei, que res aporta a la millora a l'atenció a les persones amb dependència, i que, realment, basant-nos en la literalitat del text, és més pròpia d'una iniciativa parlamentària, com una proposta de resolució o una moció, que d'un text legislatiu.

Miri, creu realment que per demanar al Govern que generi uns registres –uns llistats que, per cert, ja està fent– cal un debat a la totalitat, una ponència de llei, un debat en ponència, un tràmit de compareixences, dictamen, aprovació en Ple? Si persegueixen mesures efectives, diguem-ne, amb el tràmit que proposen, i en el suposat cas que fossin efectives, ho serien, però molt dilatades en el temps. Vostè mateixa.

Miri, per tant, el primer que m'agradaria destacar –i crec que la majoria de grups amb els que he parlat, doncs, hi estaran d'acord– és que l'esperit del text no mereix el tràmit parlamentari que vostès proposen, no? Després analitzaré el text, eh?, però així, d'avançada, ja li dic que crec..., creiem que és un text innocu i estèril, que no aporta cap mesura de millora en la qualitat del servei a l'atenció a les persones amb dependència. Simplement insta el Govern a generar registres de dades i publicar-los. Lícit? Sí, i tant; però propi més, com li deia, d'una proposta de resolució o d'una moció. Per tant, si la proposició de llei prospera, doncs, per nosaltres, estarà entorpir, i no serem pas nosaltres que ho farem, en aquest moment.

Vostès, diguem-ne que tenen un afany, no?, o una fal·lera, doncs, per parlar de la dependència, però només la tenen aquí. Perquè vostès... –tot i que és veritat que han impulsat, amb això que ens deia vostè, doncs, amb aquest acord que han arribat amb el PP per fer-los, diguem-ne, presidents–, vostès no han presentat, ni en la legislatura passada ni en aquesta, cap iniciativa parlamentària realment que pugui millorar o transformar la Llei de dependència; no n'han presentat cap –jo he mirat el registre i, en tot cas, és així.

Mirin, si tinguéssim aprovada, per exemple..., si tinguéssim... (*Veus de fons.*) No, no..., la fal·lera la tenen aquí, però és que allà no en tenen. No. No fan propostes, vostès. Iniciatives parlamentàries, no. Vostès arriben, en tot cas, i proposen acords d'estat. Ja ho veurem –ja ho veurem– si ho acaben... –si ho acaben. Per cert, un acord d'estat que han votat tots els grups parlamentaris a Madrid menys el PP, per exemple. No ho sé, potser vostès, que hi tenen incidència, potser que els facin veure les coses d'una altra manera. Però, mirin, si tinguéssim aprovada, per exemple, la reforma del Reglament que nosaltres proposem en aquest Parlament, aquest seria un cas ben clar perquè vostès demanessin que es tramités per lectura única. I n'estic segura que, conscients de la dimensió, diguem-ne, del text legislatiu, vostès, per sentit comú, ho farien.

Però anem més enllà. Parlem, a més a més, d'una llei estatal, no?, la Llei de la dependència. Vostès ho saben, no?, evidentment, on resideix exactament la responsabilitat. Per tant, per què no ho fan allà? –per què no ho fan allà? Per què només ho fan aquí?

Però és més, senyora De la Calle, estic segura que vostès, que tant critiquen el Govern, doncs, que no va a *las cumbres de presidentes*, sabrà que el Govern de la Generalitat és membre actiu, a nivell tècnic, de la Comisión de Trabajo y Análisis de la Ley de Dependencia. Ahir mateix hi érem, per exemple, no?, i que darrerament és el Govern del PP, en aquest marc de la *comisión* –per cert, Govern al que vostès donen suport–, que té la intenció de centralitzar i recentralitzar tots els sistemes d'informació, amb un cert canvi d'ítems que contradiuen tots els ítems que vostè està introduint en aquesta proposició de llei. Per tant, no ho sé; compte, als senyors del Partit Popular, perquè potser avui, diguem-ne, possibilitaran alguna cosa que contravé i contradiu allò que vostès volen canviar des d'un altre parlament, des del Congrés. Vostès mateixos.

Per tant, si la voluntat és reformar el sistema d'atenció a les persones amb dependència, siguin valents: ho fan allà on correspon, doncs, impulsant determinades coses, o bé treballen colze a colze amb el Govern de la Generalitat en aquesta nova llei d'autonomia personal que vostès i el sector saben que s'està preparant i que, a més a més, doncs, serà presentada en breu.

Però anem a examinar detingudament el text, que no sé si em donarà massa temps. Llegint el títol: «Ley de medidas urgentes para la mejora de la calidad de la prestación de servicios relativos a la autonomía personal y la atención a las personas en situación de dependencia.» I dius: «Sí, sí... Mira, aquesta gent volen millorar realment, doncs, això, no?, *la calidad* –la qualitat–, en tot cas, doncs, del servei de dependència.» Però vas..., vas rasant –vas rasant–, i resulta que et trobes que això no és així, que vostès l'únic que fan és proposar mesures per a l'avaluació, no per a la millora de la qualitat del servei, sinó per tindre uns llistats, segurament per poder fer, diguem-ne, una oposició més, això, incisiva.

Capítol II, per exemple, parla de les mesures relatives a les llistes i al *tiempo de espera*. Vostès en aquest capítol defineixen què és «*tiempo de espera*», però, la veritat, les mesures que puguin escurçar el *tiempo de espera ni están ni se las espera*, perquè realment no n'hi ha cap. Els articles 5 i 6, que ja es porten a terme, demanen «publicar els criteris de confecció de les llistes d'espera». Aquells criteris que vostès proposen, però que el PP diu que s'han de canviar en un altre cantó. Per tant, proposen la publicació de llistes d'espera, però cap mesura per millorar-les i per reduir-les. Diguem que hi ha un altre gerro d'aigua freda quan realment vostès diuen que tot això s'ha de fer, evidentment, doncs, respectant la Llei de protecció de dades, però que els prestadors privats dels serveis podran disposar de les dades personals dels usuaris sense el consentiment d'aquests. Ho posa –ho posa– a la llei. Si vol, després... (*Veus de fons.*) Vaja, vostè l'ha redactat, ho sabrà millor que jo, però jo m'ho he llegit. No sé si això entra dintre dels programes electorals i els projectes ideològics d'alguns que avui possibilitaran que realment, doncs, la literalitat del text, aquesta literalitat es porti a terme.

Més endavant parla de la creació d'un registre per temps mitjans d'espera, però sense cap mesura per reduir els temps mitjans, i finalment demana que es publiqui tot. Per tant, aquesta proposició de llei persegueix exclusivament l'avaluació de la realitat, que incideix, diguem-ne, en l'atenció directa a les persones ben poc, ben poquet. Per tant, el que primer haurien de fer si prospera avui aquesta proposició de llei és canviar-li el títol, perquè no conté mesures per a la millora del servei; conté, en tot cas, mesures per a l'avaluació del servei. Per tant, doncs, crec que hauríem de ser rigorosos en el que fem.

Mirin, per acabar, perquè tampoc no em vull estendre massa més, només un incís: jo crec que entre tots hauríem de procurar no caure en els errors del passat pel que fa a la dependència. Parlar, debatre, millorar l'atenció de les persones amb dependència és necessari, seguríssim; tot és millorable. Però generar falses expectatives amb una proposició de llei amb un títol «rimbombant», meravellós, per acabar generant frustració,

escolti'm, no és massa..., cap mesura que ens lloï. Perquè, sap què passa? Que és més del mateix: crear expectatives per generar frustració. I això ja sabem com acaba.

Mirin, malgrat tot... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., en fracàs; amb el fracàs de la LAPAD, per exemple. Nosaltres no li vam donar suport; vàrem ser els únics, segurament. Malgrat tot, senyora De la Calle... –malgrat tot, i perquè no se'ns pugui acusar, i perquè nosaltres hi som, en el debat de la dependència–, retirarem l'esmena a la totalitat. (*Veus de fons.*) Sí, home; abans m'ho demanava, doncs, escolti'm, li dono el goig: la retirem. Però jo... (*Veus de fons.*) Escoltin, no, no..., cap problema. (*Veus de fons.*) Escolti'm, nosaltres el que no volem és entorpir el debat. Estem en aquesta cambra i, escolti'm, el tindrem.

El Govern hi és, i vostès ho saben. El Govern hi és, en aquesta *comisión de seguimiento* que els deia, i, a més a més, amb la nova llei d'autonomia personal. I nosaltres hi serem. Però ja els avancem una cosa: nosaltres diguem-ne que –en el tràmit parlamentari, doncs, ho possibilita– farem comparèixer tots els experts perquè els demostrin realment que aquesta llei genera despesa, però no finalista per a atenció a les persones; és veritat. I en definitiva, demostrarem que aquesta llei és innòcua i estèril, com li deia, en la millora del servei a l'atenció a les persones amb dependència.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Figueras. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Honorable consellera Bassa, honorable conseller, diputats, diputades, una salutació també per a les persones que ens acompanyen avui en aquest Ple. Avui, dimecres, posem a discussió o posem a consideració d'aquest Parlament la proposició de llei que presenta Ciutadans, que pretén de forma resumida, doncs, aconseguir més transparència pel que té a veure amb el temps d'espera d'aquelles persones que tenen dret a rebre una prestació derivada de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència.

El Grup Parlamentari Socialista comparteix, a grans trets, els que són els objectius d'aquesta proposició de llei; un objectiu que, a més a més, nosaltres ja hem manifestat en diverses ocasions. L'última va ser en el Ple passat, quan vam preguntar a la consellera Bassa què faria el Govern després de la situació que descriu el darrer dictamen de l'Observatori Estatal de la Dependència pel que fa a Catalunya i que ens deixa a la cua de tot l'Estat. D'altres vegades també hem fet referència a aquesta situació mitjançant propostes de resolució i

també mocions, en aquest mateix Ple. I, per tant, el tema que ens ocupa avui ha estat àmpliament debatut. S'han cercat, fins i tot, mecanismes per millorar la transparència de les llistes d'espera, votats també en aquest Parlament per tots els grups polítics. Però abans d'entrar en aspectes relacionats en com i de quina manera es gestiona o gestionem la dependència des de Catalunya, volia referir-me a alguns aspectes que apareixen a la proposició de Llei de Ciutadans.

Primer de tot, voldria advertir sobre el redactat que, de vegades, és una mica confús per a la proposició. És a dir, a l'article 1, per exemple, ens parla... –i així coincideixo amb l'anàlisi que feia la diputada Figueras–, se'ns parla de la necessitat d'introduir una sèrie de mesures urgents però permanents, com si fos quelcom contradictori, per millorar la puntualitat i en general la qualitat a la prestació dels serveis relatius a la dependència.

I després és veritat que a l'articulat no he sabut trobar cap article que parli de la millora de la puntualitat. És a dir, es parla de la transparència dels temps d'espera, de la creació de nous registres, de formes de coordinació, però no es parla de la reducció de terminis; quelcom que per nosaltres és fonamental. Perquè la reducció de terminis té a veure en com fem l'anàlisi, com fem els PIA, en quin punt arriba la sol·licitud, el PIA. Tot això és el que hem d'intentar modificar. Tampoc es parla enlloc de com millorarem la qualitat de la prestació de serveis, i entenem que els serveis que es presten actualment, doncs, poden ser d'alta qualitat. Per tant, no és en com es presta el servei en el que es centra aquesta proposició de Llei, sinó en el temps d'espera fins que arriba la prestació efectiva d'aquest servei.

Per altra banda, valorem la intenció del Grup de Ciutadans en establir la definició de quatre temps d'espera diferents, però considerem que aquesta visió és, potser, des del punt de vista de la gestió, encertada, però francament complicada per al conjunt de ciutadans i ciutadanes. Una persona, quan demana la Llei de la dependència, el que vol saber és quan temps trigarà des que la demana fins que la rep. I aquí és on s'ha de centrar l'objecte d'aquesta proposició de Llei.

Es demana als prestadors –es demana als prestadors– de serveis que creïn un registre específic de llista d'espera per a cada servei. Això ja existeix. Jo ja les he vist. La darrera, fa unes setmanes, per exemple, en una residència de la gent gran a Tortosa. El departament ja compta amb un sistema informàtic, anomenat «gestió de l'accés a residències per a la gent gran», on diu el nombre de persones que es troben en llista d'espera en cada centre. Certament, no sé si existeix per a totes les modalitats dels serveis relacionats amb dependència, però, d'una manera o altra, les entitats que presten el servei saben quina és la seva llista d'espera. Una altra cosa és que aquesta es faci pública, que és el que no passa

en aquests moments, eh? Per tant, algunes de les coses que es demana en aquesta proposició de llei ja existeixen.

Senyores i senyors diputats, el problema no és el registre, sinó la seva publicació. A més, crec que no és encertat carregar sobre les esquenes de les entitats prestadores de serveis ni la publicació ni el manteniment dels registres. Nosaltres, des del PSC, considerem que ha d'existir un únic registre, propietat del Govern de la Generalitat, que permeti treballar tant a les entitats prestadores dels serveis com als ciutadans i ciutadanes que han de saber, des que ho demanen fins que ho reben, quin és el temps d'espera i en quin punt es troba la seva sol·licitud.

Per altra banda, a l'article 7.2 es parla d'un altre registre únic que fa referència al sistema de..., no al sistema de dependència, sinó al sistema públic de salut, on es demana que es publiqui la disponibilitat de l'ofertament per a cadascun dels centres d'atenció sanitària com de les possibles llistes d'espera en cada moment. Es parla de salut, no es parla de sociosanitaris o es parla de tercera edat. Per tant, és una mica –és una mica– confús, la veritat. I, finalment, pel que té a veure amb el contingut d'aquesta proposició de llei, ens proposen un altre registre públic de transparència a la gestió de serveis –per tant, ja anem amb tres registres diferents–; un nou registre que, a la pràctica, es diferencia poc del segon o del primer.

En definitiva, trobem que la proposició de llei podria haver estat millor treballada. Considerem que manca coneixement pràctic de com es gestionen actualment les llistes d'espera, que incorpora més registres dels que caldria i que no serveix, en tot cas, per escurçar terminis. Això no treu que la finalitat de la llei sigui positiva i que, per tant, el nostre grup parlamentari hagi votat, o voti favorablement la tramitació d'aquesta proposició de llei. I me n'alegro, de saber que retiren l'esmena a la totalitat, segurament perquè la perdrien –segurament perquè la perdrien– i no es volien quedar fora de joc. Benvinguts. Benvinguts a trobar de manera consensuada una forma de fer que la gent sàpiga en quin punt està la seva sol·licitud de dependència.

Nosaltres hi votarem a favor entre altres coses perquè considerem que podem millorar-la en el tràmit parlamentari. Perquè volem més transparència a la llista d'espera, perquè volem la reducció dels temps d'espera per als ciutadans i deixar d'estar com a comunitat autònoma a la cua de tot Espanya. Volem que en aquesta llei hi participin activament els gestors que coneixen com van les llistes d'espera i les entitats prestadores de serveis, per fer-la eficaç i per fer-la útil, i perquè després d'intentar-ho fer via moció, via proposició de llei, amb un tràmit de llei, possiblement, puguem posar fre als incompliments reiterats envers aquest tema.

Val a dir que aprovar una llei en aquest Parlament tampoc és garantia d'èxit, eh? Es pot aprovar una llei, però es pot no dotar econòmicament i es pot no fer el reglament, i, per tant, és gairebé com si no féssim res, i, per tant, passa el que passa, el que deia la senyora Figueras, que allarguem els terminis, perquè això és etern, no? De la mateixa manera que es podria fer en lectura única, també podríem tramitar-la per via d'urgència, si ens posem tots d'acord, si considerem que és un tema importantíssim. Això potser vostè no ho ha plantejat.

Però és que, miri, fa nou mesos, el 30 de juny, vam aprovar una moció presentada pel Grup Socialista en aquest Parlament, amb els punts següents: «Primer. Revisar i establir dins les competències del Govern en els propers sis mesos» –en fa nou aquest– «un sistema més àgil i transparent per a la tramitació administrativa dels expedients de dependència, que permeti que qui té dret a una prestació sàpiga el termini en el qual començarà a rebre-la.» El Govern no ho ha fet. «Segon punt. Establir un calendari per a l'ocupació de les places de residència i centre de dia públiques i concertades que hi ha actualment amb l'objectiu de disminuir les llistes d'espera.» El Govern no ho ha fet. «Publicar en el termini de tres mesos» –en fa nou–, «mitjançant el web del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, el temps d'espera orientatiu previst per accedir a les places de residència i centre de dia, desglossat per cadascun dels centres del territori al qual pertanyen. I, de la mateixa manera, publicar trimestralment les dades sobre revaloracions de programes individuals d'atenció, tant de sol·licituds de revisió, demandes de canvi de grau, etcètera.» El Govern no ho ha fet.

I, per si no fos suficient aquest exemple per demostrar que el Govern no fa allò que li demana aquest Parlament, li puc posar molts altres exemples de compromisos que el Govern tampoc compleix. Per exemple, un de molt gràfic. Ràdio Sabadell, desembre de l'any passat: «La Residència del Sud té partida dels pressupostos de la Generalitat segons Esquerra Republicana.» Dos mesos més tard: «La Residència del Sud, sense una partida en els pressupostos de la Generalitat del 2017.» Aquest és el compromís d'aquest Govern envers aquest tema. I serà gràcies, justament, a l'esmena presentada pel Grup Socialista i al recolzament d'altres grups parlamentaris en la discussió pressupostària que el pressupost haurà d'incorporar una partida per a aquesta residència.

Per cert, parlant d'incompliments, senyora Figueras, no ens digui aquí, un altre cop, no ens tregui la Llei catalana de dependència. És de l'època de la senyora Munté; és que això és molt vell, ja. A veure si és veritat que d'un cop, d'una vegada per totes, tenim aquesta discussió aquí, perquè de promeses incomplertes, doncs, ja en tenim unes quantes. Per això, quan alguna diputada plantejava, vostè mateixa, que això podria passar com una proposta de resolució, com una moció, ha quedat bastant demostrat que, com que no fan

cas ni a les mocions ni a les propostes de resolució, potser amb la llei hauran, vostès –i ja ho han demostrat amb la seva retirada de l'esmena a la totalitat–, de posar-se a fer els deures i a treballar una mica amb el que té a veure amb temes de dependència.

Perquè, davant de la situació de dependència a Catalunya, en què una persona mor cada hora que passa sense rebre la seva prestació de dependència..., que som la segona comunitat autònoma amb un major percentatge de persones desateses després de Canàries, que la despesa per habitant en aquest àmbit és inferior a la mitjana estatal, que el sistema de dependència està paralitzat des de l'any 2012, que al ritme actual caldrien 416 anys per atendre totes les persones que es troben en situació de dependència, que més de noranta mil persones es troben en llista d'espera, l'alternativa a aquesta situació per part del grup que dona recolzament al Govern no podia ser una esmena a la totalitat.

Nosaltres el que farem serà treballar, des del PSC, per intentar millorar quelcom que considerem que és necessari per a la gent de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. (*Aplaudiments.*) A continuació, té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Jo no puc evitar, bé, tampoc ho vull evitar, la veritat, que em surti en aquest hemicicle la meva ànima d'escriptora i sobretot –sobretot– de lectora. I, per tant, vull començar llegint-los un poema del poeta Miquel Martí i Pol. Diu així: «No demano gran cosa: / poder parlar sense estrafer la veu, / caminar sense crosses, / fer l'amor sense haver de demanar permisos, / escriure en un paper sense pautes. / O bé, si sembla massa: / escriure sense haver d'estrafer la veu, / caminar sense pautes, / parlar sense haver de demanar permisos, / fer l'amor sense crosses. / O bé, si sembla massa: fer l'amor sense haver d'estrafer la veu, / escriure sense crosses, / caminar sense haver de demanar permisos, / poder parlar sense pautes. / O bé, si sembla massa...»

A nosaltres no ens sembla massa el que demanava Miquel Martí i Pol en aquest poema que és del seu llibre *Vint-i-set poemes en tres temps*, que va escriure el 1972 després que li haguessin diagnosticat la malaltia neuromuscular degenerativa que el duria..., que l'acompanyaria fins a la mort. Era una esclerosi múltiple que el va debilitar, de fet, el va deixar sense mobilitat al final, i amb grans dificultats de parla. És un llibre de poemes, doncs, escrit des de la consciència que esdevindria un ésser dependent dels altres, però aquesta és la mateixa consciència que podem tenir tots nosaltres i totes nosaltres, perquè potser per

raons diferents de les del poeta, però tots i totes serem, en algun moment de la nostra vellesa, dependents.

Per això tampoc no em sembla massa la Proposició de Llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en les prestacions a persones dependents presentada per Ciutadans. No entraré aquí a valorar els aspectes de la Llei, com han fet alguns dels meus companys diputats i diputades, però sí que, quan es tramiti, que ara ja veiem que probablement es tramitarà, serà el moment de poder-hi fer millores. De fet, millores com les que fem en la majoria de mocions o de proposicions de Llei que es presenten en aquest Ple.

La situació en què es troben les persones dependents a Catalunya, especialment les que tenen una vulnerabilitat econòmica, és extremadament difícil. Fa dies, a la Comissió d'Afers Socials i Famílies, vam poder sentir el senyor Ramírez, president de l'Asociación Estatal de Directores y Gerentes de Servicios Sociales, que va venir a presentar les conclusions de l'informe sobre dependència elaborat per aquesta associació, una associació que el senyor Ramírez definia com altruista, independent, amb sensibilitat social i defensora del sistema públic.

Malgrat que l'informe es referia a tot l'Estat espanyol, ell va posar molt èmfasi a explicar-nos quina era la situació de Catalunya, i ho va fer a partir de dades oficials, de xifres oficials. Em sap greu, perquè alguna de les coses que diré ja les ha dit la diputada De la Calle, perquè es devia quedar també impressionada, com m'hi vaig quedar jo, quan vaig sentir les coses que explicava el senyor Ramírez, perquè va donar unes dades que potser mai no havíem tingut i que realment impressionaven moltíssim.

El senyor Ramírez –només els en faig algunes pinzellades– va dir coses com aquestes: «A Catalunya cada hora que passa mor un dependent sense haver rebut la prestació o el servei al qual té dret»; «al ritme que anem actualment» –això ja ho ha dit la diputada De la Calle– «es tardaran...» –es tardaria, esperem que es rectifiqui en algun moment– «es tardarien 416 anys per atendre les noranta mil persones dependents que hi ha a Catalunya»; «la llista d'espera a Catalunya és la segona més alta a tot l'Estat després de Canàries»; «el 54 per cent de persones dependents són més grans de vuitanta anys i totes tenen» –totes tenen– «o una discapacitat física, o psíquica, o sensorial, o més d'una.»

Sabem que el Govern de l'Estat té una enorme responsabilitat en el que està passant; sabem que té les comunitats autònomes ofegades, és a dir, té Catalunya ofegada; sabem que no paga; sabem que ha derogat la Llei de dependència d'una manera encoberta; sabem que no ha tingut cap pietat ni de les persones dependents ni de les persones cuidadores, la majoria de les quals... –ho vull dir, no és la primera vegada que ho diem, però jo ho vull deixar avui palès, sobretot avui, que és 8 de març–, que la majoria de persones cuidadores

són dones, i que tenen una situació desesperada i que, a més, després d'haver dedicat moltes hores i molt esforç als seus familiars dependents, aquestes dones després no tenen ni tan sols una pensió a la qual poder recórrer. I, per tant, després d'haver treballat moltíssim són pobres.

Si bé no es pot obviar la responsabilitat del Govern de l'Estat, tampoc es pot ignorar que el Govern de la Generalitat no fa res per revertir, en la mesura que sigui possible, aquesta situació; a l'inrevés, de vegades aplica mesures que resulten regressives, sobretot per a les classes mitjanes.

Des de Catalunya Sí que es Pot considerem que si no s'aborda un canvi fiscal, no tindrem un sistema català sostenible. No cal generar expectatives i frustració, una cosa darrere de l'altra, podem fer algunes coses per millorar la situació a les persones dependents, i la reforma fiscal n'és una.

En primer lloc, a Catalunya no es té en compte el patrimoni per accedir al sistema de salut, al d'educació o al de les pensions, que són tres dels pilars del sistema de l'estat de benestar. En canvi, per accedir al que hauria de ser el quart sistema de l'estat del benestar, el sistema de dependència, sí que compta el patrimoni. Això és injust, i per això nosaltres hem demanat que se suprimeixi. També hem demanat que s'eliminin els topalls per injustos. Es poden establir límits sobre la renda, però no se'n poden establir sobre el preu del servei. Només fent aquestes coses es podria fer moltíssim, moltíssim per les persones dependents. Hi insistim, el condicionant econòmic que imposa el Govern de l'Estat és terrible, però la no aplicació de mesures fiscals per part del Govern de la Generalitat agreuja la situació de les persones dependents a Catalunya.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens manifestem a favor que es pugui tramitar aquesta llei que ha presentat..., aquesta proposició de llei que ha presentat el Grup de Ciutadans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., i al públic que ens acompanya, benvinguts. Bé, abans de mostrar quina és la postura del Partit Popular davant aquesta proposició de llei que avui ens presenta la diputada De la Calle, doncs, m'agradaria fer una

mica d'història a mode d'introducció respecte a una llei que el Partit Popular, és cert, va haver de modificar, o, millor dit, vam estar obligats a modificar-la només arribar al Govern, perquè tal com estava plantejada era totalment insostenible. De fet, mai ha tingut una memòria econòmica que l'acompanyés. I ho dic jo, però ho diuen també, de la mateixa manera, els sindicats, les associacions i els agents implicats, els agents del sector.

Quan el Congrés dels Diputats va aprovar fa una dècada l'esperada Llei de la dependència, la norma havia de convertir-se en la columna vertebral de l'estat del benestar. Es tractava de desplegar recursos per normalitzar la vida diària i garantir l'autonomia a persones grans i a les que tenien alguna malaltia o discapacitat. Amenaçada des de bon principi per la crisi econòmica, és evident que la llei ha avançat –ha avançat, és evident. També és evident que ho ha fet a poc a poc. Encara és cert que els recursos per finançar-la no cobreixen encara avui les necessitats de tots els que sol·liciten beneficiar-se'n; és totalment cert.

La portaveu de Serveis Socials i Igualtat de la UGT de Catalunya, Enriqueta Durán, lamentava fa pocs mesos que el sentit de la Llei de la dependència s'ha pervertit, i ha quedat relegada a meres ajudes econòmiques. «Es tractava de posar recursos i infraestructura, infraestructura pública, per donar resposta a les necessitats de les persones dependents, però l'esperit actual no és aquest i estem decebuts», afirmava Durán. «El primer error» –hi insistia– «va ser aprovar una llei que no ha tingut mai una memòria econòmica que l'acompanyés. «Ha faltat finançament i voluntat política», deia la portaveu del sindicat.

Part de les mesures s'han anat desplegant però han arribat amb retard i de manera parcial. I quan el Partit Popular va accedir al Govern espanyol, el 2012, va paraitzar alguns aspectes del desplegament, però és que s'havia de posar ordre, no hi havia cap més remei. I és cert, és cert que ho vam fer. Davant el panorama que hi havia s'havia de prendre mesures per millorar la gestió.

I mirin, jo, davant de tots els atacs que rebem el Partit Popular respecte a aquesta modificació que s'ha fet de la llei, els vull donar una sèrie de dades objectives abans d'entrar en la proposició, no? El Tribunal de Comptes en el seu informe, publicat el maig del 2013, sobre la gestió de la llei entre l'1 de gener del 2007 i el 31 de desembre del 2010 –el Partit Popular no hi era–, va emetre una preocupant radiografia de la situació que revelava un sistema col·lapsat, complex i desigual en el que mancava informació i amb un elevat nombre d'irregularitats amb el consegüent cost econòmic.

Les diferències en la gestió de les comunitats autònomes havia posat en risc tant el dret dels ciutadans a la promoció de la seva autonomia personal com la universalitat del sistema en condicions d'igualtat recollida en el text de la llei. Les comunitats incomplien, i de llarg, el termini màxim de sis mesos establert per llei pel reconeixement del dret a rebre una

prestació. El caràcter excepcional de les prestacions econòmiques s'havia convertit en majoritari, en contra de l'esperit de la llei. El tribunal va advertir que, en cas de mantenir-se aquesta tendència, la dependència es podia convertir en un sistema de subsidis.

Existien nombroses deficiències provocades per la manca d'homogeneïtat dels sistemes d'informació utilitzats per les comunitats autònomes. Hi havia informació sense actualitzar, persones difuntes reconegudes com a beneficiàries, duplicitats, retards en la comunicació de la informació, etcètera, fets que repercutien directament en el finançament a les autonomies. L'Imsero no pagava la totalitat del deute contret amb la Seguretat Social per les quotes de les cuidadores no professionals, el que va generar un deute que va arribar a superar els 1.000 milions d'euros. A aquesta situació que els he descrit s'ha d'afegir que el Partit Socialista, el Govern socialista va reduir en 234 milions d'euros el finançament de la dependència l'any 2011. I fins aquí, acabo la introducció, i entro en la proposició de llei que avui ens presenta Ciutadans.

Bé. A Catalunya, ja ho sabem, hi ha moltes persones, milers de persones que estan rebent prestacions i serveis relacionats amb la dependència. Però tots sabem també que les llistes d'espera són una constant, especialment en el cas dels dependents de grau III, els més greus. Compartim –el compartim– l'objectiu d'aquesta proposició de llei, que és el de millorar la qualitat en les prestacions de serveis a l'autonomia personal i l'atenció a les persones en situació de dependència; qualitat que, sobretot, té a veure amb la puntualitat, amb millorar els terminis d'atenció perquè, precisament, només així podrem millorar a l'hora de prestar serveis.

I, en aquest sentit, no sabem si per una mala gestió, per una manca de professionals que puguin atendre peticions o, senzillament, perquè aquesta no és una prioritat, els processos s'eternitzen i perjudiquen greument les persones que pateixen algun tipus de discapacitat i els seus familiars.

Parlem de valoracions. Tenint en compte les darreres dades de la mateixa conselleria del passat 31 de desembre, en aquests moments hi ha més de quinze mil sol·licituds per valorar d'un total de 41.490 peticions que es van fer l'any passat. I, quant a les revisions de valoració, tenim més de tretze mil peticions en tràmit. La veritat és que les dades posen en evidència que cal més celeritat per part del Govern a l'hora d'atendre aquestes sol·licituds. Per tant, coincidim amb Ciutadans que s'han d'articular mecanismes que garanteixin la màxima celeritat per atendre totes i cadascuna de les demandes, ja sigui per no haver sol·licituds o per renovació.

Tots coneixem casos concrets de persones que estan patint els endarreriments, i el darrer que he conegut, no?: una família que van fer la petició de revisió el març del 2016 i se'ls va

donar hora per al 2 de gener, no? Han passat més de nou mesos per atendre una petició de revisió. Què significa això? Què significa? Què suposa estar nou mesos esperant sense ser atès? Doncs, no ho sé. Crec que ens hem de posar a la pell, no?, a la pell d'aquelles persones, a la pell d'aquelles famílies, dels milers d'afectats, i penso que necessitem una reforma; una reforma a nivell estatal sí, però a nivell de Catalunya també.

Una altra qüestió important que es parla en aquesta llei, en aquesta proposta, i crec que aquí està un dels objectius que persegueix, que és el d'aconseguir transparència en la gestió. Ho veiem en diferents punts, en diferents articles, no? «Publicitar periòdicament els criteris que s'han d'aplicar per fer la confecció i modificació de les llistes d'espera.»

A l'article 7 parla de «crear un sistema de coordinació i millora de les diferències de l'oferta pública pel que fa referència a aquests serveis». Però, en definitiva, els articles estrella d'aquesta llei són els que fan referència a la creació d'un registre públic de transparència per tal de gestionar els serveis de la millor manera possible i, sobretot, que els pacients puguin conèixer en quin estat es troben del procés.

Des del Partit Popular farem les nostres aportacions durant la seva tramitació per tal de millorar el text actual, perquè sí que és veritat que, tal com ens el presenten, doncs, podria tractar-se més d'una moció que d'una proposta de resolució. Entenem que s'hauria pogut presentar més com una proposta, no? Però, crec, dit això, que caldrà, no?, fer aportacions per part de tots els grups polítics, però sobretot de tots els agents implicats, no?, que aquesta és una feina de tots i si tots la sabem polir, doncs, podrem millorar la dependència aquí a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, ja els dic per endavant que la nostra posició de vot amb relació a aquesta proposició de llei, en principi, havia de ser l'abstenció. I, tan breument com em sigui possible, perquè ja s'han dit moltes coses, miraré d'explicar-los el perquè d'aquesta posició de vot.

Mirin, nosaltres coincidint amb algunes de les crítiques que ja s'han fet, també considerem que el text que vostès presenten donava com a molt per una proposta de resolució en

comissió, o, en tot cas, per una moció, però es queda petit, diguéssim, pel que fa al que lògicament ha de ser el marc d'una proposició de llei. Per tant, aquest ja podria ser per si sol un motiu per al nostre posicionament, però també vull entrar una mica en el contingut, que, des del nostre punt de vista, té bastantes inconsistències o febleses, i també ens desperta alguns dubtes, alguns interrogants. No seré ni molt menys sistemàtic ni exhaustiu perquè ja en intervencions anteriors s'ha fet esment a bastantes de les inconsistències o febleses de la seva proposta.

Però, només per fer esment d'algunes més o subratllar-ne algunes que ja han estat dites, per exemple, tenim la sensació que vostès, pel que fa a un tema cabdal, a un tema molt important com són les clàusules que estableixen els requisits de la concertació, no aporten res significatiu o res que porti un canvi o una millora en aquest aspecte, que, en canvi, és molt important amb relació a tot el que és la prestació de serveis relacionats amb la dependència.

Pel que fa al tema de les llistes d'espera, cal tenir en compte que, teòricament, quan un hom ocupa una plaça és perquè, en principi, hi ha hagut una autorització dels serveis territorials corresponents de la Generalitat, que és on hi han les llistes d'espera, diguéssim, on han d'estar les llistes d'espera. I, per tant, creiem que cal tenir més en compte aquesta realitat de cara a millorar la transparència d'aquestes llistes d'espera. Tot i que, després... –i sobre això, que també em sembla molt important, vostès tampoc hi incideixen, almenys d'una forma prou evident–, tot i que després, com els deia, les entitats privades prestadores a vegades poden negociar la idoneïtat dels candidats que finalment ocuparan places en els seus serveis, la qual cosa afegeix un element, des del nostre punt de vista, de distorsió sobre el qual caldria, també, incidir, no?

Pel que fa al tema de la transparència, també és important tenir en compte tota la problemàtica relacionada amb l'intercanvi de candidats entre les entitats proveïdores, la qual cosa també pot distorsionar o generar disfuncions en tot el procés de seguiment, de traçabilitat i de transparència pel que fa al tema de llistes d'espera, criteris d'assignació de places, etcètera, i pensem que caldria posar més focus en aquesta qüestió, potser, del que vostès posen.

Ja he dit que no vull ser sistemàtic ni exhaustiu, altres ja han fet esment a altres qüestions sobre les quals jo ara tampoc cal que em repeteixi. Només, en tot cas, sí, destacar que potser una qüestió que ens sembla interessant de la seva proposta és, efectivament, l'obligatorietat que vostès plantegen de que el Govern, de que la Generalitat, doni a conèixer quanta gent està en cada moment en llista d'espera. Això, em sembla que sí que l'encerten, en això, no?

Bé. En tot cas, jo vull aprofitar l'ocasió per dir-los quina és la nostra posició política amb relació a aquesta qüestió. Nosaltres el que volem, el que nosaltres perseguim és poder arribar a tenir un marc legislatiu propi, un marc legislatiu propi català sobre la dependència, sobre l'atenció a la dependència, sobre l'autonomia personal i la vida independent de les persones en dependència que ens alliberi del marc legislatiu actual de l'Estat espanyol i que ens permeti desenvolupar un model propi que ens situï al capdavant dels països més avançats en aquesta qüestió o, com a mínim, en proporció al que és el nostre PIB.

I, per tant, per nosaltres... –i aquest també és el segon motiu pel qual nosaltres ens abstindrem–, ens sembla un tema tan important, el de la dependència, que no volem estalviar cap marc de debat parlamentari sobre aquesta qüestió. Sincerament, ens sembla més important, transcendent i rellevant el marc de discussió que es produirà quan el Govern presenti el projecte de Llei d'autonomia personal. Ens semblarà que segurament serà un marc de debat prou consistent, però no volem estalviar l'oportunitat de debat i de discussió sobre aquest tema que eventualment poden comportar altres propostes com la seva. Hi insisteixo: com a marcs que per nosaltres són una ocasió i una oportunitat per tal de plantejar les nostres propostes, que segurament en aquests moments poden tenir discrepàncies importants i aportacions rellevants a fer, tant amb relació a les que farà el Govern en el seu moment com les que vostès plantegen en la seva proposició de Llei.

En quin marc? En un context com ja s'ha dit, evidentment, d'insuficiència, de mancança, podríem dir «de crisi» del sistema d'atenció a la dependència, de crisi estructural del sistema d'atenció a la dependència, agreujadíssim pel període de crisi anterior, i no prou revertit, encara estem molt lluny de revertir la situació, doncs, que la crisi ha produït i que tan greument afecta aquestes persones i a les seves famílies.

Tenim una distància enorme entre el que seria l'esperit i objectius de la Llei i el que és l'aplicació real. Això és absolutament cert: unes llistes d'espera enormes i una sobrecàrrega sobre les persones afectades de dependència i, sobretot, de cara a les seves famílies que generen un gran estat del malestar en les nostres famílies, en moltes de les famílies que es veuen afectades per aquesta situació, que cada vegada en són més atès el progressiu envelliment i augment de l'esperança de vida de la nostra població. Per tant, això esdevé un problema estructural important.

A això cal afegir els dèficits en la prestació del servei i en la qualitat del servei que deriva de la concertació en centres privats amb finalitat de lucre, que provoquen una cosa tan òbvia com que el cent per cent dels recursos que haurien d'anar destinats a l'adequada prestació de les persones afectades i el suport a la seves famílies, doncs, va a parar al lucre d'empreses que fan negoci amb aquesta necessitat, la qual cosa, hi insisteixo, reverteix en

un mal servei a aquestes persones i en unes condicions de treball cada vegada més precàries per a les persones que treballen en el sector.

Nosaltres el que voldríem i el que proposarem, en aquests marcs de debat que properament s'obriran, és un sistema públic, universal, de qualitat, per a tothom que garanteixi un suport a la dependència en primera instància en el domicili, evitant o endarrerint tant com sigui possible la institucionalització; si això no és possible, el següent pas en institucions de tipus ambulatori, de temps parcial, i només al final, i si és imprescindible, en una situació de permanència en residència. Un sistema que vagi acompanyat del suport suficient a les famílies per tal que la persona amb dependència gaudeixi de la màxima autonomia personal i vida independent, però també les famílies i les persones cuidadores gaudeixin també de la màxima autonomia personal i vida independent malgrat tenir una persona dependent a la seva família, i, tenint en compte, com ja s'ha dit, que aquesta tasca de cures, que hauria de ser feta per igual entre homes i dones, en aquests moments és molt majoritàriament feta per dones, que no veuen ni socialment ni econòmicament reconegut aquest treball de cures. I aquest ha de ser un objectiu central, crec, dels nostres debats.

Per acabar, també fer un esment del tema de la llibertat d'elecció de centre, etcètera, o de recurs, que acompanya el debat sobre la concertació. Per nosaltres, el fonamental és garantir la llibertat per poder viure dignament, malgrat que un hom tingui una situació de dependència, amb dignitat, amb equitat, amb qualitat i en igualtat, i que, malgrat la dependència, tothom tingui la llibertat d'una vida autònoma i d'una vida independent. Pensem que això només pot ser garantit amb un servei públic, universal, igualitari i que generi equitat i igualtat d'oportunitats a totes les persones que estan en aquesta situació.

És per tot això, malgrat que no tenim gaire confiança, diguéssim, en el recorregut que pugui tenir aquesta proposició, perquè trobem que té poc gruix..., però, malgrat això, no volem estalviar debats en aquest Parlament per qüestions tan importants. Per tant, esperem poder fer aquestes aportacions i d'altres en aquesta proposició de llei si finalment es tramita, així com, i sobretot, en el projecte de llei d'autonomia personal que properament ens presentarà el Govern.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, la Proposició de llei de mesures urgents per a millorar la qualitat en la prestació de serveis relatius a l'autonomia personal i a l'atenció a les persones en situació de dependència continua la seva tramitació.